

Hồi 1

Kim Ma Bang

Võ lâm Trung Nguyên đang hồi cực thịnh. Đạt được điều này phải nói đó là nhờ bao công lao và tâm huyết của Minh Chủ võ lâm, với sự trợ giúp đặc lực của Chấp Pháp Ân Oán Đài.

Đã nói võ lâm đang hồi cực thịnh, tại sao lại còn có Ân Oán Đài?

Dễ hiểu, đã là người tất khó tránh khỏi những điều thị phi. Và càng khó tránh hơn khi họ đều là những nhân vật võ lâm xem võ công như sinh mạng, đồng thời chỉ muốn giải quyết những thị phi những tranh chấp bằng chiêu thức, bằng võ học.

Đã có tranh chấp tất có thắng bại và hễ có thắng bại, có kẻ được người thua phải có những đố kỵ ganh ghét dẫn đến hiềm thù. Hiềm thù là cách nói khác của sự ân oán.

Vậy, để giải quyết những ân oán nhưng không làm cho giang hồ náo động, Minh Chủ võ lâm đã thực hiện thành công điều này bằng cách thiết lập một Ân Oán Đài.

Những kẻ vì chút hiềm thù muốn giải quyết những tranh chấp những ân oán, được cứ tùy tiện đưa nhau đến Ân Oán Đài.

Thế thức như thế này, chia thành hai bên tả hữu, người cần giải quyết tranh chấp cũng là người khiêu chiến thì tiến lên Ân Oán Đài theo lối tả và việc khiêu chiến chỉ được xem là hợp cách nếu người khiêu chiến vừa tiến lên Ân Oán Đài vừa dùng tay hoặc dùng khí giới gõ ba lần vào ba cái chuông được treo dọc theo lối lên Ân Oán Đài. Đây gọi là Kịch Oán Chung.

Ngay tiếng chuông đầu tiên, phía hậu đài sẽ có người Minh chủ phủ xuất hiện.

Người này hiện thân với một nhiệm vụ duy nhất, đó là quan sát. Có hai việc cần phải quan sát: thứ nhất, xem kẻ vừa Kịch Oán Chung có thành tâm hay không? Nếu có thì phải lập tức để tâm đến điều thứ hai, xem ở phía hữu của Ân Oán Đài có ai là người xuất hiện để tiếp nhận sự khiêu chiến hay không?

Mọi việc kể như ổn thoả nếu tiếng chuông thứ hai vang lên và ở mé hữu quả nhiên có người tiếp nhận khiêu chiến.

Sau tiếng chuông thứ hai, bảy nhân vật được gọi là Chấp Pháp Ân Oán Đài sẽ xuất hiện. Đây là bảy nhân vật được người của thất đại phái đề cử, mỗi phái cử ra một người, là người của chính môn phái này.

Do người khiêu chiến chưa kích đủ ba tiếng chuông, nên phận sự của Chấp Pháp Ân Oán Đài chỉ là đứng yên nhìn và lượng định tình thế. Nếu song phương thuộc hai phe khiêu chiến và bị khiêu chiến có những biểu hiện cho thấy là sự tình không mấy nghiêm trọng, bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài tự cảm nhận là có thừa năng lực xử lý tất cả sẽ chờ tiếng Kích Oán Chung vang lên lần thứ ba cũng là lần cuối cùng.

Và những ân oán hoặc tranh chấp chỉ được giải quyết bằng võ học khi Chấp Pháp Ân Oán Đài đã tuân tự nghe song phương giải bày và cũng có nhận định họ không còn cách nào để hoà giải khiến song phương tự nguyện gạt bỏ mỗi ân oán.

Để kết thúc, khi trận chiến được diễn khai công bằng, kẻ thắng người thua được phân định. Chấp Pháp Ân Oán Đài ngoài việc ngăn cản những thủ đoạn bất minh, tránh việc lạm sát cần phải có thêm một hành vi tối hậu nữa. Đó là buộc song phương phải lập một ước thúc trong đó ghi: hoặc vĩnh viễn bãi bỏ việc tầm thu hoặc song phương chỉ được tái đấu sau một khoảng thời gian tối thiểu là mười năm.

Mười năm, như Minh Chủ võ lâm lập luận, đủ cho người bại trận hôm nay có thời gian khổ luyện công phu và như vậy chí ít sẽ thu được một trong hai kết quả về sau: về võ công thì tăng tiến, nhờ đó, vô hình chung, nền võ học của võ lâm Trung Nguyên chỉ có tiến, không có lùi, kể đó, khi võ học tăng tiến, người khổ luyện cũng tăng thêm mức độ hàm dưỡng. Biết đâu, nhờ đó, khi nghỉ lại, họ sẽ tự nguyện bãi bỏ chuyện ân oán năm xưa, đã xảy ra trong lúc họ hãy còn ít niên kỷ và còn nhiều xốc nổi nhất thời.

Bằng cách này, cả Minh Chủ võ lâm lẫn Chấp Pháp Ân Oán Đài càng lúc càng mãn nguyện, vì đã mười năm trôi qua, người tìm đến Ân Oán Đài đã thưa dần, hệ quả dẫn đến là võ lâm Trung Nguyên, nhờ đó, đang trong thời cực thịnh chưa từng có.

Và toàn thể võ lâm đều nhất nhất tán thành một đề xuất mới đây nhất của Minh Chủ võ lâm: Ân Oán Đài chỉ được khai diễn nửa năm một lần. Như vậy cứ hai lần trong một năm Chấp Pháp Ân Oán Đài mới phải xuất hiện để được nghe tiếng Kích Oán Chung vang lên.

Hôm nay là lần đầu tiên của Ân Oán Đài khai diễn sau nửa năm dài im tiếng..

Ung dung và đĩnh đạc, Giang công tử chậm rãi đếm bước vừa đàm đạo với một nhân vật đồng hành:

- Lưu huynh thử đoán xem có bao nhiêu người sẽ kéo đến Ân Oán Đài để dự khán trường nhiệt náo này?

Người được hỏi cũng là một thiếu gia công tử, cũng có phong tư tài mạo tuấn tú không hề kém vị công tử họ Giang. Do đó cũng hoàn toàn là bình thường khi nhân vật này thân nhiên đưa mắt điểm qua hàng hàng lớp lớp những nhân vật võ lâm đang náo nức đi phía trước:

- Với thời gian đình đốn là nửa năm, lần khai mở Ân Oán Đài nhất định phải có nhiều vụ việc cần giải quyết.

Giang công tử mỉm cười:

- Đó là điều hiển nhiên, bất luận ai cũng biết như vậy.

Vị công tử họ Lưu vẫn tiếp tục dùng mắt điểm qua mọi người.

- Để giải quyết một tranh chấp ở Ân Oán Đài cần phải có người khiêu chiến và một bị khiêu chiến. Hậu thuẫn cho hai nhân vật này phải có hai nhóm người ở hai phe. Và tùy theo thế lực của hai nhân vật nọ, phe nhóm hậu thuẫn cho họ sẽ là vài ba người hoặc đông đến vài mươi người.

Giang công tử cười thành tiếng:

- Lưu huynh muốn nói những nhân vật đang đi phía trước chúng ta đều có liên quan đến những tranh chấp cần giải quyết ở Ân Oán Đài lần này?

Đến lúc này vị công tử họ Lưu mới chịu quay mặt nhìn qua người đồng hành là Giang công tử:

- Do Giang huynh bảo đệ đoán số người lần này nên đệ không thể không nhận định chuẩn xác. Như vậy, nếu cứ một vụ tranh chấp là có tối thiểu mười người dự khán, và giả định có ít nhất là mười vụ tranh chấp, vị chi số người kéo đến phải ngoài trăm. Chưa hết...

Định mở miệng, nói xen vào, Giang công tử phải thu lại khi nghe vị công tử họ Lưu tỏ ý muốn nói thêm.

Quả nhiên, Lưu công tử vẫn chưa nói hết thật. Vừa cười, Lưu công tử vừa phát thoại:

- Như Giang huynh, đệ đoán chắc sẽ còn nhiều người khác kéo đến không vì có liên quan đến những việc cần tranh chấp. Đó là người của Tam Trang chúng ta, của Nhị bảo, của Nhất viện.

Hất hàm chỉ về phía trước, Lưu công tử nói rõ hơn:

- Nhìn sắc phục của những nhân vật kia, màu đỏ là của Xích Long Bảo, màu vàng là của Phiền Thiên Bảo, màu trắng là của Bách Hoa Viện, đệ nghị, họ cũng như Tam Trang chúng ta, chỉ muốn được mục kích một lần cuộc tranh chấp hi hữu giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Như vậy có thể đoán số người kéo đến lần này phải ít lắm là ngoài hai trăm.

Giang công tử gật gù:

- Hai trăm! Một trường nhiệt náo có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Bất chợt, đi ở phía sau Giang công tử có một tốp tùy tùng gồm năm người, một trong năm người này là một gã thư đồng với niên kỷ chỉ chừng mười lăm. Gã đột nhiên lên tiếng:

- Là hai đại phái uy trấn giang hồ và gồm những người tu Phật tu tiên, sao Thiếu Lâm và Võ Đang lại còn có những tranh chấp cần phải đưa đến Ân Oán Đài?

Đưa mắt nhìn gã thư đồng, Lưu công tử kinh ngạc:

- Cầm Kỳ Thi Hoạ, thông thường Giang huynh chỉ mang theo bốn vị tùy tùng sao lần này lại có đến năm?

Giang công tử cười gượng:

- Đệ cũng đâu có muốn đưa y đi. Nhưng do y nài nỉ, y bảo y muốn đến Ân Oán Đài một lần cho biết.

Vụt đổi giọng, Giang công tử khẽ gắt gã thư đồng:

- Tiểu Định! Đưa người đến Ân Oán Đài, ta chỉ muốn làm tròn lời hứa của phụ thân ta. Thiết nghĩ, người phải biết thân biết phận đừng buộc ta phải nặng lời với người hoặc phải thay đổi ý định.

Bị trách, gã thư đồng không những không có thái độ hối lỗi, trái lại, gã tuy cúi đầu còn vẫn mở miệng như có ý trách biện:

- Giang công tử! Như tiểu nhân đã nói với Giang Trang chủ, cùng với chuyện đi đến Ân Oán Đài lần này tiểu nhân còn muốn biết tất cả những gì có liên quan đến Ân Oán Đài. Câu hỏi vừa rồi của tiểu nhân cũng là nhằm ý đó không lẽ không đúng?

Nét mặt của Giang công tử vụt sa sầm:

- Người vẫn bẻm mép ư? Người hứa với người là phụ thân ta, ta tưởng người nên biết rõ điều đó mới phải.

Gã thư đồng ngược mặt nhìn lên:

- Giang công tử định không thực hiện lời uỷ thác của Giang Trang chủ?

Giang công tử cười nhẹ:

- Nếu đúng như người nói thì sao? Phải chăng người sẽ quay lại bốn trang và đòi lại vật người đã trao cho gia phụ?

Nghe đến đây vị công tử họ Lưu vụt xen vào:

- Đệ hiểu rồi. Do gã có trao một vật cho lệnh tôn, đổi lại Giang huynh phải đưa gã cùng đến Ân Oán Đài?

Gã thư đồng mở miệng, tình cờ cũng là lúc Giang công tử lên tiếng:

- Không sai!

- Đúng vậy! Lưu huynh có muốn biết đó là vật gì không?

Lưu công tử lướt mắt nhìn qua gã thư đồng, sau đó dừng lại ở Giang công tử:

- Là vật gì, Giang huynh?

Giang công tử chột xoè rộng bàn tay rồi nắm lại thật nhanh, nhưng cũng đủ cho vị công tử họ Lưu nhìn thấy đó là vật gì.

Lưu công tử biến sắc:

- Là vật này?

Gã thư đồng giật mình nhìn Lưu công tử:

- Lưu công tử cũng biết vật này?

Sắc mặt trở lại bình thường, Lưu công tử đáp thật mơ hồ:

- Ta cũng nghe có người đề cập qua. Mà này, tiểu huynh đệ tìm thấy vật này ở đâu?

Gã thư đồng bỗng có nét mặt kín như bưng:

- Tiểu nhân tình cờ nhặt được.

Biết gã thư đồng không nói thật, Lưu công tử bỗng hạ thấp giọng:

- Có phải chính vì vật này tiểu huynh đệ mới nảy ý tìm đến Ân Oán Đài?

Gã thư đồng đáp và mắt không hề chớp:

- Không! Tiểu nhân muốn đến Ân Oán Đài chỉ là vì hiếu kỳ mà thôi.

Lưu công tử cau mày:

- Hiểu kỳ?

Cũng cau mày như vậy, Lưu công tử hướng ánh mắt về phía Giang công tử:

- Thật ư?

Giang công tử vội nhìn qua gã thư đồng, thấy gã không để ý, Giang công tử lập tức nháy mắt với vị công tử họ Lưu:

- Chính gia phụ đã từng dò hỏi, thủy chung y chỉ nói bao nhiêu đó.

Nhận được cái nháy mắt của Giang công tử, vị công tử họ Lưu bỗng phì cười:

- Nếu vậy, đủ chúng tớ vị tiểu huynh đệ đây dù có muốn nói gì thêm cũng không còn gì để nói.

Giang công tử trợn mắt:

- Ý của Lưu huynh là...

Lưu công tử hăm hở tiến bước:

- Ý của đệ là Giang huynh phải có trách nhiệm làm tròn sự uỷ thác của lệnh tôn. Đừng để chúng ta là những người sau cùng tìm đến Ân Oán Đài. Xem kìa chúng ta đã bị mọi người bỏ rơi khá xa rồi đó.

Nhìn lại, thấy dòng người quả nhiên đã đi xa ở phía trước, Giang công tử chép miệng:

- Chúng ta sắp bị chậm chân rồi. Đi thôi!

Đồng loạt, tất cả cùng rảo bước và làm như vô tình, Giang công tử vờ quên luôn câu hỏi của gã thư đồng, liên quan đến mối tranh chấp giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Do chậm chân nên khi đến nơi, gã thư đồng chỉ thấy trên Ân Oán Đài là một bình đài cao chùng hai trượng có một hiện trạng kỳ khôi như đã diễn ra được một lúc lâu. Đó là lối đi bên tả để dẫn lên Ân Oán Đài đang có sự tranh giành giữa hai nhân vật, một tăng phục và một vận đạo bào.

Hai nhân vật này ngoài việc tranh chấp lối đi, cả hai còn như tranh phần để được gõ vào một trong ba quả chuông đồng vốn được treo cạnh đó.

Vị đạo nhân tay cầm trường kiếm đang cố vận dụng những chiêu thức nhanh ảo để cố làm sao vừa có thể lấn áp vị tăng nhân kia vừa có thể gõ kiếm vào chuông.

Ngược lại, thiền trượng trên tay vị tăng nhân tuy có vẻ nặng nề nhưng để ngăn cản ý đồ của vị đạo nhân thì từng chiêu từng thức của vị tăng nhân cũng tỏ ra có thừa uy lực. Vì

thế, suýt mấy lần thiên tượng của vị tăng nhân không còn mấy nổi nữa đã chạm trúng vào chuông đồng. Và vị tăng nhân chỉ bị cản lại khi vị đạo nhân buộc lòng phải thích mũi kiếm sắc bén vào những bộ vị trọng yếu của vị tăng nhân.

Không ngoài dự đoán của vị công tử họ Lưu, như gã thư đồng vừa lướt mắt nhìn quanh diễn trường, số người đang mục kích chuyện xảy ra trên Ân Oán Đài quả nhiên phải có đến hai trăm.

Và hai trăm con người này phải nhất tề xông vào, nhất loạt đàm luận đối với hiện trạng kỳ khôi kia, giữa một tăng một đạo.

Gã thư đồng đứng tai nghe những lời đàm luận.

- Sao lại phải tranh giành? Thì cứ phái này nhượng phái kia, chờ giải quyết xong việc của phái này ắt sẽ đến lượt của phái kia thôi.

- Hừ! Thôi huynh nói dễ nghe thế sao? Họ đâu thể nhân nhượng.

- Cũng phải! Nhượng sao được mà nhượng khi Võ Đang thì tổ giác Thiếu Lâm, ngược lại kẻ bị phái Thiếu Lâm tổ giác lại là môn hạ của Võ Đang phái?

- Họ tổ giác lẫn nhau? Về chuyện gì?

- Hai phái này lần lượt có đệ tử bị hãm hại. Đệ tử Thiếu Lâm phái bị tuyệt kỹ Võ Đang lấy mạng. Ngược lại...

- Ngược lại đệ tử Võ Đang thì bị hại vì tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm...

- Ồi chà! Có việc này sao? Nhưng phái nào gây ra trước?

- Thì Huỳnh nhân huynh cứ nhìn thì biết. Bởi không phái nào chịu nhận là do người của mình gây ra trước nên cả hai mới phải tranh giành quyền được là người đầu tiên Kích Oán Chung.

Gã thư đồng hiểu. Hai nhân vật đang tranh giành giả như có một người thắng thế và người đó gõ được vào chuông thì như vậy, người còn lại phải rơi vào tình trạng bị người kia khiêu chiến, tổ giác. Do không ai muốn rơi vào cảnh đó nên họ buộc phải tranh giành.

Bo... ong...

Đang ngẫm nghĩ, một tiếng chuông trầm trọng vang lên làm gã thư đồng giật mình. Nhìn lại, gã thư đồng phát hiện nhân vật vừa kích được tiếng Kích Oán Chung đầu tiên chính là nhân vật vận tăng phục.

Sợ lỡ mất tiền cơ, vị đạo nhân bất ngờ hét to:

- Đi!

Và

Rắc...

Thanh kiếm trên tay vị đạo nhân bỗng gãy đôi và hai nửa thanh kiếm này liền được vị đạo nhân vận lực ném mạnh vào hai quả chuông còn lại.

Veo... veo...

Nhìn hành vi của vị đạo nhân, mọi người đứng dưới ồ lên:

- Quả là cao kiến!

- Cứ thế này, Võ Đang sẽ là người thắng thế vì đã gỡ hai tiếng chuông, nhiều hơn Thiếu Lâm một.

- Chưa chắc! Hãy xem...

Câu nói chột bỏ lửng và cũng như mọi người, gã thủ động nhìn thấy thiên tượng của vị tăng nhân cũng vừa rời khỏi tay để xé gió lao đến quả chuông đồng thứ ba.

Viu...

Quả chuông thứ hai do được treo gần hơn nên bị nửa thanh kiếm thứ nhất của vị đạo nhân kích trúng trước.

Booong...

Ngay sau đó, cùng một lúc như nhau, nửa thanh kiếm thứ hai của vị đạo nhân và thiên tượng của vị tăng nhân đồng loạt va vào quả chuông thứ ba.

Tuy nhiên, do thiên tượng nặng và được ném đi với lực đạo cực mạnh nên tiếng thiên tượng chạm vào chuông vang lên lập tức át đi tiếng chạm của nửa thanh kiếm cũng vào quả chuông đó.

Booong...

Với thủ pháp này đối với những ai chỉ nghe mà không nhìn thấy tất phải có nhận định chỉ có một thanh âm phát ra từ quả chuông thứ ba và đó là tiếng thiên tượng chạm vào, tạo thành tiếng ngân vang thật to.

Nhưng do lượng người tận mắt mục kích là quá nhiều nên hầu hết mọi người đều kêu lên:

- Hảo thủ pháp! Thiếu Lâm được rồi.

- Khá lắm! Kể như hoà, hai phái kích được hai tiếng Kích Oán Chung.
- Không đúng vì không ai nghe tiếng Kích Oán Chung lần thứ hai của phái Võ Đang.
- Công tâm mà nói cả hai phái đều đạt cho dù lực đạo do phái Thiếu Lâm tạo ra có phần mạnh hơn.

Gã thư đồng giương mắt nhìn lên Ân Oán Đài, nơi đang xảy ra những hiện trạng cũng kỳ khôi không kém gì việc tranh giành của hai nhân vật thuộc phái Thiếu Lâm và Võ Đang kia.

Ở đó, sau tiếng Kích Oán Chung thứ nhất, từ phía hậu đài lập tức có một người xuất hiện. Không cần nói cũng biết đó là người của Minh chủ phủ.

Nhưng do người của Minh chủ phủ chưa kịp có hành động nào thích đáng thì hai tiếng Kích Oán Chung kế tiếp lại vang lên, nên ở phía hậu đài, cho dù người của Minh chủ phủ chưa quay vào thì bảy nhân vật khác được xem là Chấp Pháp Ân Oán Đài cũng lũ lượt bước ra. Trước diễn biến này, người của Minh chủ phủ đương nhiên phải lâm vào cảnh dở cười dở khóc vì để bước vào trong thì đã chậm và nếu cứ ở lại thì hoàn toàn sai với thể thức đã từng áp dụng cho Ân Oán Đài.

Tuy nhiên là Chấp Pháp Ân Oán Đài, bảy nhân vật nọ có cách ứng xử khá linh hoạt. Họ tuy bước ra sau khi có tiếng Kích Oán Chung vang lên nhưng qua tiếng xầm xì của mọi người họ biết rõ những gì vừa xảy ra. Đúng đầu bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài là vị cao tăng, vị này cất giọng sang sảng, nói cho mọi người cùng nghe:

- A di đà phật! Thiếu Lâm phái dù có kích được tiếng Kích Oán Chung đầu tiên nhưng vì chưa kích đủ ba tiếng nên kể như vẫn chưa hợp cách.

Vị cao tăng rõ ràng cũng là người của phái Thiếu Lâm nhưng qua lời nhận định hết sức minh bạch này tất cả mọi người đương nhiên đều phải thừa nhận vị cao tăng quả nhiên là một nhân vật quang minh lỗi lạc, không vì là người của phái Thiếu Lâm mà có cách xử trí thiên vị cho phái Thiếu Lâm.

Người của phái Võ Đang kể cả vị đạo nhân vừa có hành vi tranh giành khi nãy hầu hết đều có sắc mặt tỏ ra kính phục vị cao tăng nọ.

Nhưng hoàn toàn trái với ý nghĩ của mọi người, vị tăng nhân nọ vừa nghe vị cao tăng nói xong, bỗng nhiên xoay người và chớp động thân hình.

Vút!

Và trước lúc mọi người kịp hiểu vị tăng nhân nọ có hành vi như thế à nhằm ý đồ gì thì tất cả cùng nhìn thấy vị tăng nhân giờ đã đứng cạnh quả chuông thứ hai.

Trên miệng của vị tăng nhân liền điểm một nụ cười. Đưa cao tay, vị tăng nhân vừa vỗ vào quả chuông đó. Là quả chuông khi nãy vị tăng nhân đã bỏ qua, không kích thành tiếng động. Vừa cất giọng lồng lộng:

- Đa tạ sự chỉ giáo của Trưởng lão sư thúc! A di đà phật!

Chợt hiểu vị tăng nhân muốn làm gì và tại sao lại nói ra câu này, vị đạo nhân khi nãy bỗng gằm lên:

- Hay cho lão Thoát Hoan, dám ngắm ngẫm chỉ điểm cho Tịnh Trần đại sư giáo quyết. Xem đây!

Cùng với tiếng gằm, vị đạo nhân bất ngờ co tay và búng ra một đạo chỉ phong nhắm vào quả chuông đồng thứ nhất.

Véo... véo...

Lúc đó, vị tăng nhân đang chạm tay vào quả chuông thứ hai.

Boong...

Sau tiếng chuông ngân, do phát hiện vị đạo nhân đang dùng chỉ lực để kích lên tiếng Kích Oán Chung ở cái chuông thứ nhất, vị tăng nhân liền giữ mạnh ống tay áo tăng bào

Vù...

Biết vị tăng nhân định dùng kinh phong từ ống tay áo để hoá giải ngọn chỉ phong của vị đạo nhân, mọi người ở phía dưới cùng ồ lên tán dương:

- Hảo thân thủ!

- Khá lắm! Hoá ra đây là tuyệt kỹ Thiết Tự Hoá Phong đã từ lâu chỉ nghe nói chứ chưa hề nhìn thấy.

- Quả danh bất hư truyền cho cả hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm. Hãy xem Nhãn Vân Chỉ Kinh của phái Võ Đang thì rõ.

Dù bị lực đạo từ ống tay áo của vị tăng nhân ngăn cản nhưng ngọn chỉ kinh của vị đạo nhân vẫn còn chút dư lực để lao xuyên qua và chạm khẽ vào quả chuông thứ nhất.

Boong...

Dù là khẽ nhưng vẫn là tiếng chạm, vị đạo nhân bước lùi lại và cười lớn:

- Thiết Tụ Hoá Phong của quý tự bản đạo đã thử qua. Đa tạ phương trượng đã phần nào nhân nhượng. Ha... ha...

Vị tăng nhân có phần thất vọng vì đã để cho vị đạo nhân kia rốt cuộc cũng đắc thủ:

- Công phu Nhân Vân Chỉ của chưởng môn cao minh, thảo nào đệ tử của tỳ tự, do không đủ lực đối phó nên phải thảm tử. Tội thay cho Giới Nộ. A di đà phật!

Sắc mặt của vị đạo nhân vụt sa sầm:

- Tịnh Trần người nguyên là chưởng môn Thiếu Lâm có sao mở miệng là ngậm máu phun người? Biết bao lần bản đạo đã nói, Giới Nộ không phải do bốn phái hạ thủ nhưng sao người...

Vị tăng nhân kia có pháp danh là Tịnh Trần, như vị đạo nhân vừa gọi - Vẫn thông thả buông từng tiếng:

- Cái chết của Giới Nộ rõ ràng là do Nhân Vân Chỉ, Huyền Thanh người cũng là chưởng môn nhân, nếu có đởm lược làm sao không có có đảm lược nhận?

Vị đạo nhân có đạo hiệu là Huyền Thanh lập tức có sắc mặt đỏ gay:

- Nếu vậy sao người cũng không nhận tỳ đồ là do người dùng tuyệt kỹ Thiết Tụ Hoá Phong đã tử?

Tịnh Trần đại sư đưa mắt nhìn bảy vị Chấp Pháp Ân Oán Đài:

- Bản tăng lần này đến đây là muốn thỉnh cầu chư vị làm cho minh bạch chuyện này. Thiết Tụ Hoá Phong tuy là tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái nhưng đâu phải trên giang hồ không có kẻ luyện được tuyệt kỹ tương tự?

Vị cao tăng đứng trong hàng ngũ bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài liền gật gù lên tiếng:

- Không sai! Dùng nội kinh dồn vào ngoài vật, như ống tay áo chẳng hạn, bất luận cao thủ nào có nội lực thâm hậu cũng có thể làm được. Bản tăng...

Trong bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài đương nhiên cũng có người của phái Võ Đang. Người này với đạo phục uy nghi bất chợt cất cao giọng:

- Lời của Thoát Hoan phật huynh tuy hữu lý nhưng vẫn không đúng.

Vị cao tăng kia chính là Thoát Hoan, nguyên trưởng lão tăng của phái Thiếu Lâm và được Tịnh Trần đại sư gọi bằng sư thúc, Thoát Hoan lão tăng vụt trầm giọng:

- Trang Huyền đạo huynh định ám chỉ điều gì?

Lão đạo Trang Huyền mỉm cười:

- Hạng cao thủ có thể dồn tụ nội kinh vào vật mềm mại và biến vật đó trở nên cứng như thép, xem ra trên giang hồ hiện giờ chỉ có dăm ba người. Trừ phi Phật huynh muốn nói một trong những nhân vật này chính là hung thủ sát hại đệ tử Võ Đang?

Lão tăng Thoát Hoan vẫn khẳng khái:

- Nhưng dấu sao vẫn đúng như lời bản tăng vừa nói, có nghĩa là hung phạm hạ thủ Thanh Vân vị tất chỉ có người của bốn tự.

Lão đạo Trang Huyền có phần nào động dung:

- Không lẽ Phật huynh muốn nói chính bản đạo vì đã cao niên nên lú lẫn và đã hạ thủ chính đồ tôn của bản đạo?

Lão tăng Thoát Hoan cười nhẹ, như muốn nói gì thêm nữa, nhưng chính lúc đó bỗng có tiếng người từ phía hậu đài hô hoán:

Minh Chủ đến!

Thu lại những gì định nói, lão tăng Thoát Hoan lùi về phía sau, cùng một lúc với câu nói có phần hậm hực của lão đạo Trang Huyền:

- Được! Đã có minh chủ đến, việc này hãy chờ minh chủ xử trí.

Gã thư đồng sau một lúc chứng kiến những gì vừa xảy ra, giờ nôn nao nhìn chăm chú lên Ân Oán Đài, mong được trông rõ diện mạo của nhân vật hiện có uy danh tối thượng nhất trên giang hồ.

Minh Chủ võ lâm đĩnh đạc bước ra cho mọi người nhìn thấy sắc mặt uy nghiêm và kiên định của người đã có niên kỷ ngoại ngũ tuần.

Trên Ân Oán Đài hiện có tất thảy mười nhân vật. Bảy người là Chấp Pháp Ân Oán Đài, hai người khác là hai người đang có chuyện tranh chấp, chính là hai vị chưởng môn của hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm: Tinh Trần đại sư và Huyền Thanh đạo trưởng. Nhân vật thứ mười chính là Minh Chủ võ lâm.

Có lẽ đã nghe rõ những gì đang là đầu đề tranh chấp của hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm, vừa xuất hiện Minh Chủ võ lâm liền lên tiếng:

- Chư vị đồng đạo giang hồ! Hôm nay Lâm Tất Thắng mở vì muốn xử trí mối tranh chấp giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang nên buộc phải nêu ra một đề xuất.

Uy danh của một Minh Chủ võ lâm quả nhiên không phải tầm thường. Với giọng nói sang sảng tràn đầy trung khí, lời nói của Lâm Minh Chủ hầu như đều lọt vào tai từng người và đương nhiên được mọi người nghiêm cẩn lắng nghe.

Kể cả gã thư đồng cũng phải tỏ ra ngưỡng mộ và thán phục khi nghe Lâm Minh Chủ nêu rõ đề xuất:

- Do có liên quan đến việc đang tranh chấp, tạm thời nhị lão Thoát Hoan và Trang Huyền không được giữ cương vị Chấp Pháp Ân Oán Đài. Mọi người nghĩ sao?

Đây là đề xuất quá đổi minh bạch khiến mọi người cùng đồng loạt kêu lên:

- Mọi việc cứ như Minh Chủ phân phó.

Gã thư đồng cũng phấn khích gào vang:

- Như vậy mới phải! Minh Chủ thật sáng suốt!

Đứng gần gã thư đồng là bốn nhân vật Cầm Kỳ Thi Hoa, tùy tùng của Giang công tử, họ tỏ vẻ khó chịu khi nghe gã thư đồng hô hoán như thế.

Cũng vậy, Giang công tử vừa liếc nhìn gã thư đồng nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Dù người không lên tiếng cũng không ai nghĩ người câm. Người cần gì phải làm mọi người chú ý đến?

Lúc đó tuy gã thư đồng bị mắng nhưng gã vẫn chú mục nhìn lên Ân Oán Đài. Và bất chợt, gã cau tít đôi mày:

- Thì ra đó là người của Từ Gia Trang?

Nghe vậy, Giang công tử đưa mắt nhìn lên Ân Oán Đài, kịp lúc nghe vị Minh Chủ võ lâm lên tiếng:

- Thay cho vị trí của Thoát Hoan lão tăng sẽ là Từ đại hiệp, trang chủ Từ Gia Trang. Và thay cho vị trí chấp pháp của Trang Huyền lão đạo sẽ là viện chủ Bách Hoa Viện.

Lúc này trên Ân Oán Đài xuất hiện thêm bốn nhân vật mà theo dẫn tiến của Lâm Minh Chủ thì đó là đôi phu phụ Viện chủ Bách Hoa Viện và Trang chủ Từ Gia Trang cùng một vị công tử có niên kỷ ngoài đôi mươi. Câu nói của gã thư đồng làm cho Giang công tử phải nghi hoặc:

- Người biết Trang chủ Từ Gia Trang?

Gã thư đồng vẫn nhìn chăm chăm vào vị công tử đang đứng cạnh vị Trang chủ họ Từ:

- Giang công tử hãy cho tiểu nhân biết, phải chăng vị thiếu gia kia chính là người của Từ Gia Trang?

Giang công tử bĩu môi:

- Hoá ra người chưa hề biết đó là vị thiếu gia họ Từ?

Không nói không rằng, gã thư đồng bỗng len lõi qua mọi người và xăm xăm tiến đến Ân Oán Đài.

Cả nghi, Giang công tử lập tức theo chân.

Xung quanh Ân Oán Đài cố nhiên đều là những nhân vật võ lâm, cho nên Giang công tử dù có muốn đuổi theo và giữ gã thư đồng lại vẫn không dám vận dụng kinh thân pháp.

Trái lại, thật là bất ngờ, gã thư đồng dù có niên kỷ chỉ độ mười bốn mười lăm nhưng lúc này gã đang linh hoạt di chuyển giữa chốn đông người, chúng tỏ gã đang vận dụng bộ pháp và dĩ nhiên không thể nào chỉ là một bộ pháp tầm thường.

Như nhận ra lai lịch của loại bộ pháp đang được gã thư đồng thi triển, Giang công tử chợt có sắc mặt trầm trọng và lập tức thi triển một loại bộ pháp khác đuổi theo.

Ở chỗ đông người bỗng nhiên có hai người một trước một sau theo đuổi nhau đương nhiên dễ làm mọi người chú tâm. Và có người lên tiếng:

- Xem kìa! Đó là Tuý Tiên Bộ Pháp của lão Tử Quái, sao tiểu tử kia am tường?

- Mà cũng lạ, sao người của Giang gia trang như có vẻ quyết liệt, muốn đuổi theo tiểu tử vô danh kia?

Họ nói như vậy vì không chỉ có Giang công tử là đang cố đuổi theo gã thư đồng, sau Giang công tử, bốn gã tùy tùng cũng dồn dập theo chân.

Do có thân thủ cao minh hơn nên chỉ một lúc sau Giang công tử đã đến gần gã thư đồng.

Gã thư đồng có vẻ như không biết gì về điều đó nên gã vẫn thản nhiên di chuyển. Sau đó, vì đã đến gần sát với Ân Oán Đài, gã thư đồng bất ngờ dừng lại.

Dừng lời để kể thì ngỡ là lâu nhưng thật ra chuyện xảy ra chỉ trong thoáng mắt. Do đó, sau khi đề xuất hai nhân vật sắp thay thế cương vị chấp pháp của lão tăng Thoát Hoan và lão đạo Trang Huyền, vị Minh Chủ võ lâm chưa kịp nói lời nào về vấn đề đang có sự tranh chấp giữa hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, bất ngờ nghe tiếng gã thư đồng hô hoán:

- Minh chủ không nên dùng người họ Từ. Vì người họ Từ đã gia nhập Kim Ma Bang và chính gia phụ...

Đang hô hoán bỗng nhiên gã thư đồng nín lặng.

Từ trên cao nhìn xuống, vị Minh chủ võ lâm cau mặt:

- Kim Ma Bang? Bấy lâu nay trên giang hồ làm gì có bang phái nào có danh xưng này?

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>